

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. VII. Josephus somniorum interpres. Humani, & divini favoris, quantum
discriminem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

duca hæc, inquit, omnia cum damno, sine lucro: illud solum est lucrum, ubi fructus perpetuus, ubi æternæ merces quietis. Eam ob rem Nazianzenus hortatur: Præsentem molestiam in futuro ævo abde. Evigilate iusti & quidquid boni fruendum, quidquid obtingit mali perferendum, in æternitatem trajicite. Is demum vivit, qui ani vivit æternitati.

CAPVT VII.

Josephus somniorum interpres: Humani & Divini favoris quantum discrimen.

Videruntque ambo somnium nocte unâ juxta interpretationem congruam sibi. Ad quos cum introisset Joseph manè, & vidisset eos tristes, sciscitatus est eos, dicens: Cur tristior est hodie solito facies vestra? Qui responderunt: Somnium vidimus, & non est, qui interpretetur nobis. Dixitq; ad eos Joseph: Nunquid non Dei est interpretatio referre mihi quid videritis. Narravit prior, præpositus pincernarum, somnium suum: Videbam coram me vitem, in quâ erant tres propagines, crescere paulatim in gemmas, & post flores uvas mature scere: calicemque Pharaonis in manu meâ. Tuli ergo uvas, & expressi in calicem, quem tenebam, & tradidi poculum Pharaoni. Respondit Joseph: Hæc est interpretatio somnii. Tres propagines, tres adhuc dies sunt: post quos recordabitur Pharaoni ministerii tui, & restituet te in gradum pristinum, dabisq; ei calicem juxta officium tuum, sicut antè facere consueveras. Tantum memento mei, cum tibi bene fuerit, & facies mecum misericordiam: ut suggeras Pharaoni, ut educat me de ipso carcere: quia furtim sublati sum de terrâ Hebræorum, & hinc innocens in lacum missus sum. Videns pistorum magister, quod prædenter somnium dissolvisset, ait: Es ego vidi somnium. Quid tria canistra farina haberem super caput meum: & in uno canistro, quod erat excelsum, portare me putabam omnes cibos, qui sunt arve pistoriâ, avesque comedere ex eo. Respondit Joseph: Hæc est interpretatio somnii. Tria canistra tres adhuc dies sunt, post quos auferet Pharao caput tuum, ac suspendet te in cruce, & lacerabunt volucres carnes tuas. Josephus jam pene carceris præfectus cum aulicos duos captivos accessisset, tristiores eos observans tristitiæ causam quaesivit. Cui uterque: Somniavimus, ajunt, nec est, qui somnium interpretetur. Iusti dicere. Pincerna regius sic orsus est: Videbam vitem lentè crescentem in tres diffundi propagines. Ego maturas jam uvas in Pharaonis poculum expressi, regi que porrexi. Cui Josephus: Somnii, ait, explicatio hæc est: Evolutis diebus tribus tuo te muneri rex restituet; tu portionem more solito gustu libabis. Sed quaeso te cum bene tibi fuerit, mei memineris, & suggeras Pharaoni, ut innocentiam meam in libertatem asserat. At qui pistorino præfectus fuerat interpretis præsentiam audiens: Et ego, inquit, somniavi me capite portare canistrum triplex, supremo quidem contineri, quidquid arvis est pistoriæ, & aves inde pasci. Cui Joseph: Tres, inquit, supersunt dies, quibus elapsis in crucem attollaris, & volucres cadaver tuum lacerabunt. Exinde dies natalitius Pharaonis erat tertius, quo epulum regale palatina familia celebravit, in eo rex memor victorum, jussit pincernam denuo sibi à poculis esse, pistorum principem in furcam egit. Eventu utroque conjectoris veritas comprobata est.

Ex uberrimâ hæc Josephi messe nos more nostro manipulos colligamus.

I. Beatitudinem speranti facilia omnia. Integerrimus Joseph è custodiâ reorum, scholam fecit virtutis, in rationem vertit necessitatem, amara omnia condit patientiâ, sermonibus & exemplo alios erudit. Ad rem insigniter Tertullianus: Nihil interest, inquit, ubi sitis in saculo, qui estis extra saculum. Nihil sentit crus in nervo, cum animus est in cælo.

II. Aliena vitia magis regenda, quàm propria. Joseph quan-

tumvis innocentissimus, non tamen fratres suos, non regenda, suum dominum, non dominam, non dominem ullum quam pro- accusat, id solum significat. In Hebræo solum terrâ furtivè priâ venditus, & infons in carcere missus sum. Ut omnium famæ nominique parceret nullius expressit nomen.

III. Injurias digerere Christiane nobilitatis est. Inde struthiocamelus proditur, si toleam ferream possit concouere; Inde Christus noscitur, si possit injurias æquo animo tolerare. Josephus nullum edit verbum de fratrum, de que dominæ injuriis. Nihil amaroris aut odii hæret animo; digesta est omnis injuria.

IV. Oblivioni mater prosperitas. Josephus summis precibus pincernam adit: Memento mei, cum bene tibi fuerit. Bene illi fuit, optimè fuit, & tamen interpretis sui non meminit. Si regius pincerna in carcere mansisset, memoriam felicitis exercuisset. Inter prospera obrepit oblivio præteritæ afflictionis. Prosperitas oblivionis & discordiæ parens.

V. Tanto constantior divina gratia, quando inconstantior humana. Hic manipulus nobis melius excutendus, ut divini favoris pretium æstimare discamus.

S. I.

Sederat opilio unâ cum suis ovibus sub ingenti & paulatim quercu, quæ amplam & amœnam præbebat umbram. Arbor pulchra visu, nec soli nec pluviis pervia, ambrosium & pastoris & pecori domicilium seipam locavit. Bene hic opilioni, bene ovibus. Pastor Aulædus musicos modos fecit fistulâ, quâ oves & auras demulcebat: acinebant huic Orpheo in arbore supremâ confidentes aviculæ. Ita concentus fuit jucundissimus totis resonans campis. Subitus exoritur turbo, cogit nubes, cælum omne in iras accensum tonat, fulgurat, fulminat. Opilio in tempestate tam sævâ putabat sibi ab arbore non discedendum, nec enim pluviâ eò loci multum nocituram, ubi folis spicula excluderentur. Inter ea tempestas mandata fatorum peragit, immani excandescentiâ. Denique illam ipsam mobilissimam arborem quatit fulmine. O amœnum, & pecoris, & volucrum domicilium, quàm miserè te vastarunt nubes iraræ! omnes pæne frondes, aut defluerunt, aut in fumum abierunt, brachia magnam partem amputata, truncus violentâ flammâ excusus. Non jam arbor, sed arboris cadaver stat in honorem, & sædè ustulatum. Nullæ amplius hæc aviculæ audiuntur. Musici opilionis fistula jam elinguis obmutuit. Opilio ipse metu pæne exanimis vix salvâ vitâ ab incendio prorepere potuit; pars ovium fugata, pars fulmine perempta. En fortissimam arborem, miserimè deformatam: omnis in eâ amœnitas, omne gaudium conticuit. Effigies est humanæ prosperitatis & gratiæ.

Tres mihi captivos considerate, Pincernam, Pistorum, Josephum Putipharis famulum. Multi singuli gratiâ pollebant. Ea omnis momento effusa est. Hæri in palatio, hodie agunt in ergastulo. Quid deliquerunt, obsecro, quid brevibus Gyaris dignum commiserunt? Josephi verbis credite: Furtim sublati sum de terrâ Hebræorum, & hinc innocens in lacum missus sum. De duobus aliis Rabbini sominant, muscam in poculum illapsam in pane inventam. Conjectura est mera, non tamen sine ratione facta. Humanam gratiæ facillè musca, vel istis minus quid turbat.

Vidit Daniel vates arborem staturâ & amplitudine multò maximè admirandam: Altitudo ejus nimia, inquit, proceritas ejus contingens cælum; aspectus illius erat usque ad terminos universe terræ. Folia ejus pulcherrima, & fructus ejus nimius, & esca universorum in eâ; subter eam habitabant animalia, & bestia, & in ramis ejus conversabantur volucres cæli, & ex eâ vescabatur omnis caro. Simul tamen auditus clamor: Succidite arborem, & præcidite ramos ejus; excutite folia ejus, & dispergite fructus ejus. Eugiant bestia, quæ subter eam

Joseph somnia explicat.

Quinque manipuli seu montes. I. Beatitudinem speranti facilia omnia. II. Aliena vitia magis regenda, quàm propria.

3. Injurias digerere Christiane nobilitatis est.

4. Oblivioni mater prosperitas.

5. Tanto constantior divina gratia, quando inconstantior humana.

Humanæ prosperitatis & gratiæ effigies.

Gen. c. 40. v. 15.

Dan. cap. 4. v. 7. 8. 9.

Ibid. v. 11.

eam sunt, & foliis de ramis ejus. Furor humanus huic arbori similis: In altum evehit, nubibus minatur, à nemine non expetitur, ab omnibus cupidissime ambitur, fructus illius videntur dulcissimi, auro gemmis prefferendi: At subita ex alto venit procella, quæ ramos hujus arboris frangit, fructus dispergit, homines sub eâ pabulantes in fugam vertit. Vide hos tres captivos, pincernam, pistorem, Josephum sub arbore hac procerissimâ suaviter morabantur, eximius illos turabatur favor. Nunc arbore fulminatâ jacent prostrati, vinculis innexi, favore destituti, sententiam trepidantes expectant, ut rei. Ipse etiam Joseph initio vincebatur cætenis. Merit hoc psaltes: *Misit ante eos virum, in servum venundatus est Ioseph. Stimulaverunt in compedibus pedes ejus, ferrum pertransiit animam ejus.* O nimiam humani favoris inconstantiam.

Inconstantia humani favoris erga Josephum, pincernam, pistorem. Psal. 104. v. 17. & 18.

Humana gratia tardissime acquiritur, & celerissime amittitur.

Talis est humana gratia: tardissime acquiritur, celerissime perditur, terminis nimium angustis clauditur. Germanorum verbum est: Si te Romam usque veluti iumentum doliarium deportarem, in fine autem non quam mollissime deponerem, mox collectam omnem gratiam effunderem. Memento sæpe amissa est gratia, quæ annis pluribus collecta. Chryostomus id confirmans: *Affectus est, inquit, aliquis magistratum, gloriam, principatum; tamen in eo perpetuus non manet, sed confestim ab eo excutitur. Exi, occidit successor, exi; da locum alteri. Ita præterit figura hujus mundi.*

1. Cor. c. 7. v. 31.

In aulis, sed & in ædibus privatis innumera sunt querimonie: minorem meritis rependi gratiam: alios plus æquo favoribus attonsi. Has cantilenas nusquam non audias. Iustissime ab humana deseruntur gratiæ, qui eam nimium ambiunt, & præferunt divinæ.

§. II.

Gratia divina celerissime acquiritur,

Gratia divina longè diversissima est ab humana: Celerissime obtineri, momento acquiri potest, unica precatiuncula gemitus ad Deum unicus, ardens suspitium unicum divinam gratiam emereri valet. Et verò etiam tantum gratiæ conceditur, quantum petitur; qui capacius vas adfert, plus aufert gratiæ; amplitudo peccatoris, multitudo gratiæ. Quod Augustinus affirmans: *Quantum illuc, ait, capacis fidei asserimus, tantum inundantis gratia haurimus.* Deinde gratia divina stabilis est, & constans; nemo illam nisi volens amittit; invitæ eâ non potest excidere; nihil illam eripit nisi letale crimen. Anima qua peccaverit, ipsa movetur. Porrò de stabilitate ac constantiâ divinæ gratiæ beatus Paulus: *Habeamus accessum, inquit, per fidem in istam gratiam, in quâ stamus.* Sed nec certis aut angustis terminis gratia divina clauditur. Alia in aulis est ratio. Cùm suam quis prudentiam & industriam probat, diversis officiis admovetur; ita paulatim evehitur, sensim grandioribus curis applicatur, eoque ascendit munerum, ut non superfit quò progrediatur; altius sibi culmen non quærat. Idem militiæ separatur. Principio miles gregarius ære merens parvo, dein duplicarius, post decurio, & centurio, signifer, ordinum ductor, tribunus militaris, chiliarchus, legionis dux, legatus, vigilum præfectus, prætor, Imperator. Hoc culmen jubet gradum sistere. Non his cancellis favor divinus stringitur; in infinitum augeri potest. Nec enim ullus hominum, nec ipsa Dei mater, Virgo beatissima tantum gratiæ acquisivit, quin acquisita crescere potuerit. Sub ipsam etiam moriendi tempus, accessio fieri potest ad gratiam, ut nunquam, dum superest vita, dicere non liceat: Plus ultra, Plus ultra. Chryostomi dictum est: *Dei gratia terminum non novit.* Ampliora dico.

Aug. ep. 2. ad Donatum

Est quæ stabilis & constans;

Ezech. c. 18. v. 4. 20. & 24.

Rom. c. 5. v. 2.

Nec certis terminis clauditur.

Ita Ioannes Tillius.

Elixir vocant.

Vel guttula divinæ gratiæ pretiosior est quam totum pelagus humanæ. Ric, at forsitan non nemo, si dicam: Hæc gutta potabilis auri, majoris est pretii quam cen-

tum plaustra vini generosissimi. Ementiens censeretur dictum. Si de gratiâ divinâ sit fermo nimis certum, illius vel guttulam longè pretiosiorẽ esse, quam mille plaustra vini Cretici, Falerni, hoc est, humani favoris maximi. Quin imò nulla est comparatio inter illum & istum. Mirari liceat totis bibliis nusquam reperiri hæc voces: *Favor, Favco, Favor.* Perinde si dixerit is, qui dicitur: *Nec nominetur in vobis.* Mysterio res non vacat. Cùm enim inter homines favore principum & magnatum nihil pretiosius credatur, contra & aurum & gemmas carum, at inter calites lutum, aut quod luto vilius, fumus, vanitas, aura, nihil est. Non ad gratiam Deus partitur dona, sed ad iustitiam; aut misericordiam. Nos homines facti favorem atollimus in Deum, à quo sint impetranda omnia. Favoris elogium ad Mundi valvas scriptum hoc legitur: *Omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil.* Duo sunt, quæ hominem inter homines magnum & grandem faciant, & auri & auræ plurimum habere. Hæ sunt geminæ columnæ Herculis; Non ultra. Hi sunt poli duo, his vertitur orbis. Aura favoris inter factos & profanos supremi est pretii; nil ultra. Favorinus tria in seipso admiratus, tertium hoc commemorat: *Aurâ non vivo.*

§. III.

Quæri hoc loco possit, sed cum modestissimâ submissione: Quare Deus tam fidelem famulum post annum in vinculis exactum, post datam somni explanationem, toto insuper biennio velut oblivioni traditum custodia detineri voluerit? Augustinus censet volente Numine pincernam jam liberum Josephi oblitum. Sed obsecro, quid causæ assignabimus Josephi in carcere derelicti? Cum Augustino ita poterimus ratiocinari: *Noverat Joseph, Quantam sibi Deus aspirasset gratiam tam ad dominum suum, quam ad carceris magistrum sibi devinciendum, nihilominus pincernæ ambiens favorem: Memento mei, ait cùm tibi bene fuerit, & facias mecum misericordias, ut suggeras Pharaoni ut educat me de isto carcere.* Quòd si perstitisset Joseph in priori patientiâ, fiducia in Deum, citius è vinculis exisset. Perinde si dixerit illi Deus: *En Iosephe, auxilium tibi potius à me quam ab homine sperandum.* Procopius alio paullulum sensu: *Nihil, inquit, absurdum fecit Iosephus, quòd humanam opem imploravit, pincernæ gratiam ambierit, sui patrocinium rogavit.* Hæc congruè rationi. Procopium non refutamus, cum Augustino tamen sentimus, & rem magis in lucem damus. Cum nemine disputationem inibimus, an Joseph & quantum deliquerit, humanis favoribus emendans. Satis certum est, illud virtutis non fuisse, & forsitan aliud quòd è minoribus piaculis. Nec illud nesciendum, solere Deum leviores has noxas severius vindicare in iis, qui prudentiâ valent, & vitiorum sordes facillè discernunt à virtutis auro. Præsertim in sui diffidentiam severius animadvertit Deus Ezechia regis humanitatem (ita delictum illud videtur gominandum) quàm rigidis exemplis Deus est insectus? Jussit Ezechias comiter legatis exteris pretiosiora domus monstrari. Mox adest à tergo pœna vaticinans, ea omnia in Babyloniam auferenda ut spolia. Rex Asa optimorum regum non postremus, quàm acerbè reprehensus est à vate Hanani, qui in os ei exprobrans: *Strule egisti, ait, & propter hoc ex presenti tempore adversum te bella conjurgant.* Quid obsecro peccavit? Auxiliares copias regis Tyri accersivit, cum quo tam pater ipsius, quàm ipse fecedus iniit. Diffidentia in Deum vel minima exquisitè sapius punita est: atqui pars diffidentia est, gratiæ humanæ ambitus. Amicis Dei solennissimum est, quod ipsis ante omnia discendum, divinæ providentiæ se totos quantos permittere, à rebus creatis solatia non mendicare, auxilia earum in postremis habere, in omnibus Deo, de quo quàm perfectissime fidere. Ita Domini Mater, & Vir-

go bea-

go beatissima, conjugē Josepho secessionem moliente, rem omnem providentia divina quam integerrime commisit, velle juberetque Deus, quod sibi placeret. Beata qua credidisti, quoniam perficietur ea, qua dicta sunt tibi à Domino. Auxilia humana non penitus spernenda, sed iis nequaquam fidendum. Gratiam divinam habemus? Omnia habemus.

Porro regii duo captivi, pincerna & pistor, quorum alter receptus in gratiam, appensus alter in furcam, duo fidei Christianæ capita; Prædestinationem & Reprobationem humanæ genti cogitanda repræsentant. Ab Orbis incunabilis hæc mysteria Deus oculis ingessit & animis: Intuemini Abelem & Cainum, quorum ille assumptus, ille rejectus; Isaacum & Ismaëlem, Jacob & Esau, Matthiam & Judam, duos cum Christo crucifixos latrones, hos ipsos duos pincernam & pistorem. Ambo servi, ambo rei, captivi ambo, meriti que supplicium, huic tamen facta est gratia, negata illi, injuria neutri. Christi vaticinium est: *Vnus assumetur, & alter relinquetur.* Die judicii dextrâ consistent oves, lævâ hædi, in utramque partem æquissima proferetur sententia. Illos judex ab omni æternitate suos esse voluit, istos diabolis associatos, idque, ut alibi docemus, ex præviliis meritis. Securi sunt ab ultimo fulmine illo, quos Christus judex littera Tau signavit. Ezechiel, vates ostendens quorum frontibus id signi sit inscriptum: *Dixit Dominus, inquit, ad eum: Transi per mediam civitatem in medio Hierusalem, & signa Tau super frontes virorum gementium, & dolentium super cunctis abominationibus, quæ sunt in medio ejus. En, gementes & dolentes signanter. Doleamus de præteritis, sustineamus præsentia. In carcere omnes sumus, sed paullulum laxiore quam Joseph. Toleremus illum quamdiu regi supremo visum. Libertatem nobis non humanus favor, non hæc somniorum somnia, sed divina præstabit gratia.*

CAPVT VIII.

Joseph memoriæ encomium, Pincernæ oblivioni vituperium deberi, Ingratus animus quam grave vitium.

Exinde dies tertius natalitius Pharaonis erat: qui faciens grande convivium pueris suis, recordatus est inter epulas magistri pincernarum, & pistorum principis, restituitque alterum in locum suum, ut porrigeret ei poculum: Alterum suspendit in patibulo, ut conjectoris veritas probaretur. Et tamen succedentibus prosperis pincernarum oblitus est interpretis sui.

Interpretationem somniorum à Josepho datam fuisse verissimam docuit eventus. Nam Pharaon inter epulas sui Natalis hilarescens, carcerem jussit pandi, & pincernam quidem ad pristinum munus evocari, pistorem verò in patibulum corvis pabulum appendi. Pincerna non integræ solùm libertati, sed regio muneri restitutus, sui conjectoris & interpretationem, & preces in rebus secundis suavissimè potuit oblivisci. Quod facit historicus singulariter notans, & velut miniaturam apponens: *Et tamen, inquit, succedentibus prosperis pincernarum oblitus est interpretis sui.* Ex more manipulos hinc colligamus.

I. *Invidiæ Josephi castimonia.* Regio ministro in libertatem asserto, manet nihilominus in carcere Josephus. Interim ex herili domo, quod credibile, adsunt impudicæ lævæ, furtivi nuntii, qui favores & munera promittant, qui patibulum & mortem minentur, qui rogent, & terreant, ut Josephum in dominæ amores illicitant. Frustra omnia. Inexpugnabilis est Josephus; invidiæ perstat castimonia. Non illum minæ, non mune-

ra, non favores, non promissa, nulli movent terrores, nulla flecunt supplicia; ridet exitum, contemnit mortem paratissimus occumbere potius, quam castimoniam violare. Non illi centum oratores persuaserint, tortores nulli ab eo impetrauerint, ut in castitatem vel minimum delinquat. Saxum est Marpesia caute constantius.

II. *Cujusque status ornatur moribus, non statu mores.* Josephi status erat esse Hebræum, esse servum, esse captivum, vile caput censeri, sed hunc ille suum statum nobilissimis moribus, integritate vitæ, castimoniam singulari ornavit adeò, ut sapientissimos ac honoratissimos excelluerit. Quod Ambrosius rarum ad grande artificium laudans: *Etenim, inquit, quò status inferior, et virtus eminentior.* Nihil enim interest in quo statu quis probabilem se præstet, nam ille finis est bonorum, ut in quocunque statu probentur. Illi que præcipuum, si magis mores commendent statum, quam status mores. Hinc **B** Urbanus III. Pontifex summus dicere solitus: *Magni viri non nascuntur, sed virtute fiunt.* Non facit nobis aperta cassis, sed explorata virtus. Risiculum est infantem in cunis strenuum salutare. Strenui parentis sanguinem habet, & nobilitatem, sed non suam. Si juvenis, si vir manu & animo se nobilem, strenuūque monstret, talem esse credemus, qualem se esse monstraverit. Virtus nobilitat non aliena, sed propria.

III. *Sacra confessio Alexipharmacum delictorum.* Fateri culpam, est illam abolere, obliuiofus pincerna tandem seipsum ingrati animi damnans: *Confiteor, inquit, peccatum meum.* Ego ingratus & immemor beneficii, Hebræum juvenem illum in carcere desidentem vel rogatus, & auxilium pollicitus non juvi: *Confiteor peccatum meum.* Pene innocens est, quem peccasse pœnitet. Noxarum mors Confessio.

IV. *Rerum magnarum fundamentum, Humilitas.* Affirmatissimè id ponuntians Ambrosius: *lactum est, inquit, Humilitatis fundamentum, sine quo nulli justorum unquam res magna à Deo data.* Sionis rex David hoc sibi maximarum rerum principium obrigisse gloriatus: *Bonum mihi, ait, quia humiliasti me.* Prius pileolum stramineum, quam coronam auream, & diadema capite gessit; ante pedum, quam sceptrum tractavit. Ita per Humilitatis gradus in solium ascendit. Sapientissimè in hanc rem Augustinus monens: *Magnus, inquit, esse vis: A minimo incipe. Cogitas magnam fabricam construere celsitudinis: de fundamento prius cogita Humilitatis.*

V. *Ingrati animi ebrietas, oblivio.* Pincerna culpam factus, oblivionem biennalem peccatum vocat. Rectè hoc quidem. Oblivio specus ampla, horribilis, tenebrosa, in quam sese pluvima penetrant peccata. Nos itaque de hac pincernæ prælongâ oblivione, simul etiam de Josephi laudatissimâ memoriâ dicemus.

S. I.

Ebrietatis & temulentia proprium est, facere obliuiofum. Est, qui die hodiernâ jam ebrius promittat ingentia, cras nihil penitus, meminerit promissorum. Obliviosum Cæcubum, obliuiofa ebrietas, Crassa planè fuit, & diuturna, & reprehensione digna obliuio pincernæ. Nam valde rogatus est, meminisset conjectoris sui etiamnum captivi: *Tantum ait Joseph, memo mei, cum tibi bene fuerit.* Nec aliud poscens quam miserationem miser: *Facias, inquit, mecum misericordiam.* Neque hoc magnæ molis aut intricati negotii erat, cum aliud non peteret, quam hoc unicum: *Suggeras Pharaoni, ut educat me de isto carcere.* Et qui tandem fieri potuit, ut biennio tot nec carceris, nec sui in carcere focii recordatus fuerit? Num toto biennali spatio nunquam somniavit, ut sui in vinculis amici meminisse potuerit. Oblivio sanè grandis & digna vituperio. Rectè

2. Cujusque status ornatur moribus, non statu mores. Ambrosius. 10. 3. l. 7. ep. 44. ad Constantium. mibi pag. 180. Ambrosius. ibid.

3. Sacra confessio Alexipharmacum delictorum. Gen. 41. v. 9.

4. Rerum magnarum fundamentum, Humilitas. Psal. 118. v. 71.

Aug. ser. 10. de verb. Domini.

5. Ingrati animi ebrietas, oblivio.

Ebrietatis proprium est facere obliuiofum. Obliviofo levita Masisco cibaria exple. Horat. l. 1. Carm. odâ 7. ad Pomp. Varum. Gen. 41. v. 14.